

uden Ledelse og Plan og for Resten, ganske ligesom Regeringspartiet, et Parti paa bedste Beskub, thi derved naar Højre ikke at høste af denne Skuffelse. Den vokser stærkere til den anden Side, det bliver Socialdemokratiet, det radikale Venstre, der vokser sig frem og bliver stærkere og stærkere. Det er for saa vidt godt, som man i selve Højre begynder at faa en Fornemmelse af, at den Stilling, Højre har indtaget, er uholdbar. Højres Ordfører i Landstinget, det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen), erklærede under Sagens Behandling, at hvis man ikke kunde komme den Vej, der her er foreslaaet, Grundlovsændringens Vej, var Sagen ikke hermed ude af Verden; og han fortsatte: Vi maa „ikke glemme, at saa staa vi ikke paa bar Bund, saa have vi den gældende Grundlov, hvis Bud er 1 Folketingsmand for hver 16,000 Indbyggere. Dette Grundlovsbud fyldestgør den nugældende Valglov ikke, og det er derfor under den nævnte Forudsætning paa Tide, at den midlertidige Ordning afløses af en endelig, og at Grundlovens Bud sker Fyldest; det bør selvfølgelig enhver Rigsdag og enhver Regering opfylde.“ Saaledes udtalte den ærede Ordfører oppe i Landstinget sig, og dermed desavouerede han fuldstændig Højres Gruppe hernede. Han slog dermed Grunden bort under det Standpunkt, som det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), der ellers indtager en saa fremragende Plads indenfor Højre, stillede sig paa. Han slog Grunden bort under det Standpunkt, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) har stillet sig paa under alle Forhandlingerne. Men dermed stillede han ogsaa Regeringen og Regeringspartiet i et ejendommeligt Lys. Thi det er en ejendommelig Situation: 5 Aar efter det saakaldte Systemskifte, at Provisorismens Grundlovsfortolker i det andet Ting staar op med Grundloven i Haanden og kræver dens klare Ord respekterede af denne Regering, der først og fremmest anses for en grundlovstro Regering. Naar alt andet nemlig glipper, naar man ude blandt Vælgerne siger: Hvad gør Regeringen, hvad udretter den? den kan jo ingen Ting —, er det det Svar, som alle Medlemmer falde tilbage paa: Den kan ingen Ting, den vil ingen Ting, den tør ingen Ting, men det er en grundlovstro Regering, den respekterer dog Grundloven, den er en parlamentarisk Regering, den er i Overensstemmelse med Folketinget! Som om det kunde nytte det allermindste, naar den ikke kan gennemføre, hvad Folketin-

gets Flertal vil, men det er en Ting for sig. Det er Svaret til syvende og sidst. Men denne Regering er dog ikke mere grundlovstro, end at den ikke vil eller tør eller kan gennemføre Grundlovens Krav. Den har søgt en anden Vej, først og fremmest Grundlovsændringens Vej. Hvis man hellere vil ændre den end opfylde den, er det ogsaa en ejendommelig Grundlovstroskab, men bevares, det er jo ikke i og for sig i Strid med Grundloven at ændre den. Nu har det imidlertid vist sig, at Regeringen kan ikke gøre det, den kan ikke komme den Vej. Nu maa den udsætte sig for det, at Provisorismens gamle Jurist, Kronjuristen, Ordføreren i det andet Ting, tager Grundloven frem og siger: Regeringen slipper ikke udenom, thi brister det, vi her prøve paa, saa staar Grundlovens Bud der og kræver at blive respekteret: 1 Folketingsmand for hver 16,000 Indbyggere. Det er en ny, betydende og glædelig Udtalelse, thi den viser, at selv om det sidste Aars Arbejde paa denne Sag er tabt, er det dog ikke spildt, thi nu er der kommet mere Forstaaelse af de Krav, vi stillede i Fjor, nu er der en større Mulighed for at komme den Vej, vi allerede den Gang pegede paa som den letteste.

Nu er der større Muligheder end for et Aar siden, hvis Regeringen og dens Chef nu vil svare paa vor Forespørgsel, hvis den erklærer, at Grundlovsændringen nu er strandet, og at der saa ingen anden Vej er at gaa end Grundlovens Opfyldelse. Hvis Konseilspræsidenten vil besvare vor Forespørgsel saaledes, er der her den skønneste Lejlighed som vel muligt for Højrepartiet til at komme bort fra den kolossale politiske Fejl, det begik i Fjor, da det ikke sluttede sig til vort Forslag. Vi Socialdemokrater ere i den Grad besjælede af Interesse for denne Sag, at vi ikke tage i Betænkning at give vore værste Modstandere en Lejlighed til at komme bort fra deres egne Fejl, det gør ingen Ting, blot Sagen kommer frem, maa de Herrer Højremænd gerne gaa ud paa Valgtribunen med den gunstigere Stilling, end de vilde have, hvis vi ikke havde taget Initiativet her ved Samlingens Slutning. Det bekymrer os ikke. Vi give Højre her en Lejlighed til at komme bort fra dets kolossale politiske Fejl, og da det har set, at Grundlovsændringens Vej er ufremkommelig og dets Forhold til Agitationen fuldstændig tomt, og at det er frugtesløst at stille sig paa samme Standpunkt som Højre oppe i Landstinget, kan det slutte